

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Από λατρευμένοι σύζυγοι ή Λιάνα και ό Έρονότος Σαβάζ, πέφτον ξεφαρα, καθένας ξεχωριστά, σέ μεγάλη άγωνία...

Ό Έρονότος ύποφέρει φοιικά μη ξέροντας γιατί ή γυναίκα του άλλαξε άποτόμωσ, γιατί είνε τόσο λυπημένη και συλλογιόμενη, γιατί θέλει νά μένη μόνη της, γιατί κλαίει κρυφά και στενάζει...

Είνε νύχτα και ό Έρονότος γράφει τις έντυπώσεις και τις σκέψεις του, στό ήμερολόγιό του... Τό ίδιο όμως κάνει στον κοιτώνα της και ή γυναίκα του ή Λιάνα. Πυγμένη στα δάκρυα, νοιώθοντας δυνατό γυνοζάδο γράφει στο ήμερολόγιό της παθητικές γραμμές για τή δύσκολη και τραγική θέσι στην όπο'α βοήθηζε ξεφαρα. Άγαπά τον σύζυγό της, μα ένας δυνατός και παύροσος έρωτας τή συγκλονίζει ολοκληρω, την τραβάει στό άγνωστο, στό σκάνδαλο ! Πώς θα γνύσση άπ' τον δλεθρο αυτό ;

Σημερώνει. Οι δυό σύζυγοι γράφουν στα ήμερολόγια τους τις τελευταίες γραμμές τής άγωνίας των. Ό Έρονότος είνε άποφασισμένος πια νά μάθη τί συμβαίνει, έχει ειδοποιήσει την γυναίκα του πώς θέλει νά τής μιλήση. Η Λιάνα βοσκοται έπ' ους οέ άποφραπτη άγωνία. Νά του τά πη όλα ; Ποό νάρθη όμως τή δύναμη !

Τέλος ή κοίμη σιτημύ φτάνει. Ό Έρονότος ζητάει άπ' τή Λιάνα νά του άνοίξη τή καρδιά της. Η Λιάνα συγκινείται κι' άρχίζει νά κλαίει σπασματικά. Ό Έρονότος δέν μπορεί νά τής πάρη λέξι. Και άποφασίζει πια νά την παρακολουθήση, νά κατασκοπεύση. Θέλει νά μάθη και θά μάθη.

Πλησιάζει συγχρόνως τό άπόγευμα, πού ή Λιάνα και ό Ζάκ έχουν δώσει ραντεβού...

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

— Φεύγοντας τον είδα νά με κιντάη λυπημένος.....Πρώτη μās άντελήφθη ή κόρησσα.

Άρρησε ένα ξεφωσινό καταπλήξιος κ' έσφιξε τό χέρι της γυναίκας μου. Η Λιάνα έκαμε επίσης ένα ξαφνικό τρομαγμένο κίνημα και μās κίτταξε σαστισμένη.

Είδα τά μάτια της ν' άνοιγουν γεμάτα έκπληξη και φόβο...

Γιατί ; Τι συνέβαινε ;

Δέν μπορούσα νά έννοησω τίποτε. Πάντως ή ύποψία δέν μ' άφηνε.

Κάτι τό άόριστο, κάτι πού δέν μπορούσα νά τό άντιληφθώ, μα πού τό διασθανόμουν καλά, συνέβαινε στην βρυχή και των τεσσάρων μās.

— Έρονέστε ! είνε ή Λιάνα και με κίτταξε στα μάτια, σαν νά προσπαθούσε νά διαβάση στα βάθη του πνεύματός μου.

Ό Ζάκ έσφιξε τό χέρι της κομησσης και κατόπιν της γυναίκας μου.

Η Λιάνα τούδωσε τό χέρι της άδιάφορα και ξαναγύρισε προς τό μέρος μου. Έπίσης άντελήφθη την κομησσαν να με περιεργάζε-ται με τό βλέμμα.

— Έρονέστε, έμου ξανάτε ή Λιάνα, δέν περιμένα να σέ δω έδώ, φίλε μου.

Τά έλασα. Για μιά σιτημύ δέν ήξερα τί ν' άπαντήσω. Εύτυχώς έπενεθη τυχαίως ό Ζάκ.

— Ναι, ναι, έχετε δίχνο, είνε στη γυναίκα μου. Ό κ. Έρονόστος έγινε τρομερά ύποπτος τελευταία. Φαντασθήτε...Τον βρηκα νά πλαναται μόνος του στους δρόμους, άφηρημένος, σαν ρομαντικός, σαν ποιητής των περασμένων καιών κρυφών.

— Η Λιάνα και ή κόρησσα με κίτταζαν περιεργα χωρίς να μιλούν.

Ό Ζάκ ξεακολούθησε με τό ίδιο γελαστό ύφος :

— Φαντασθήτε...Έπέσαμε ό ένας άπάνω στον άλλο.Λίγο έλλειψε νά κλιστοήμε ζάτο..

Κατάλαβα ότι ή Λιάνα άνυπομονούσε νά μάθη τί συμβαίνει και τής είπα διακόπτον τον Ζάκ :

— Είχα βγει, άγαπητή μου, να ξεαλιστό λιγάκι. Αίσθανόθηκα ξεαφνικά μιά παράξενη ζάλη...Είχα άνάντην από καθαρόν άέρα. Έγύριζα άσκόπως και...

Στό σημείο αυτό έπενεθη πάλιν ό Ζάκ :

— Μά γιατί συζητήτε τώρα ; Άπλούστα-τα ήταν μιά καλή σύμπτωσης ν' άνταμώσου-με. Προτείνω λοιπόν νά κόμουμε συντροφιά.

Σύμφωνοι ;

— Ναι, ναι, σύμφωνοι, είνε ή κόρησσα.

Η Λιάνα φαινόταν στενοχωρημένη. Προσπαθούσε νά μη τό δείχνη, μα και τό γέλιο της και ή κούβεντα της ήταν βεβιασμένα...

Άρχισαμε νά κατεβαίνουμε τό βουλεβάρτο πεζή μιλώντας για διάφορα πράγματα. Η συζήτησησ μολαταύτα ήταν κρύα και άφυ-χη...Μάταια προσπαθούσεν ή κόρησσα να την έμνησχύση. Σέ λίγο βαδίζαμε σιωπηλοί, χωρίς κέφι...

— Πώς κοροάστηκα! είνεν ξεαφνα ή Λιάνα. Τι λέτε; γυρίζουμε;

— Νά πάρουμε αυτοκίνητο, έπρότεινα.

— Ό, όχι...Δέν περάζει...Άς γυρίσουμε σιγά-σιγά πεζοί.

Η κόρησσα έπρότεινε νά πάμε σπίτι της νά πάρουμε τσάι, μα ή Λιάνα δέν θέλησε.

— Όχι, άγαπητή μου, εύχαριστό. Θα ξαναϊδοθούμε μεθαύριο, δέν είν' έτσι ;

— Έπιμένεις νά γυρίσες σπίτι ;

— Ναι...Έχω νά γράφω μερικές επιστολές. Κι' έπειτα νοιώθω μιά παράξενη κούραση...

Τής έπρότεινα και πάλιν νά πάρουμε ένα αυτοκίνητο, μα ή Λιάνα δέν δέχθησε.

— Δέν περάζει...Θά με ζαλίση χειρότερα. Προτιμώ νά γυρί-σουμε έτσι.

— Δέν πιστεύω νά χωρίσουμε από τώρα ; είνεν ή κόρησσα. Ό δρόμος μας είνε από τό σπίτι μου. Θα πάμε μαζί ως εκεί βέβαια...

Κανείς δέν έφερε αντίρρηση.

Η κόρησσα και ό Ζάκ προχώρησαν εμπρός. Είχε σιτηριχθή στο χέρι του και μιλούσαν σιγά και προφυλακτικά.

Έπιγαίναμε με τή Λιάνα κατόπιν τους, χωρίς νά μιλάμε. Αυτό άλλωστε μ' εύχαριστούσε. Μπορούσα νά παρακολουθώ έτσι την κόρησσα...

— Ό τρόκος με τον όποιο μιλούσε με τον Ζάκ μ' έκαμε νά ύποψιασθώ κάτι πού μου ξεαλάφρωσε ξεαφνα την καρδιά.

Αν είνε έρωτευμένοι ; σέφτηζα.

Και αν ή Λιάνα προσπατεύει τό αισθημά τους αυτό ;

Τότε όλες ή ύποψίες μου για την γυναίκα μου ήταν άδικαιολό-γητες. Ναι, κάτι τέτοιο θα συμβαίνει. Η κόρησσα δέν είνε από τις γυναίκες πού ζουν σαν καλόγηρες...

Φυσικά ή Λιάνα δέν έπρεπε ν' άναμιχθή σέ μιά τέτοια ίστο-ρία. Δέν ήταν ούτε άξιοπερές, ούτε τίμιο γι' αυτή. Πάντως όμως στη χαρά μου τά δικαιολογούσα όλα. Τό βαρύ, μαυρο σινέγκω της έγνοιας και της ύποψιας, είχε άρχισει νά σηκώνεται από τό πνεύμα μου...

Αίσθανόθηκα μάλις τε τον έαυτό μου τόσο έλαφρύν ώστε άρχισα νά μιλώ με την Λιάνα και νά την ζαλίζω με διάφορες άνοησίες.

Μολαταύτα όμως ή Λιάνα φαινόταν σκε-πτική και άφωνα.

— Είσαι άρροστη μήπως άγάπη μου ;

— Όχι. Έρονέστε... Αίσθάνομαι λίγη κού-ραση, δέν είνε τίποτε, θά περάση...

Μ προς τό σπίτι της κομησσης χωρίσαμε. Ό Ζάκ δέχθηκε ν' άνέρη και νά πάρη τό τσάι μαζί της. Αυτό μου ένισχυσε τις ύπο-ψίες μου, τις έλπίδες μου μάλλον, για τις σχέσεις τους.

Ένωτούτες συνέβη ξεαφνα κάτι πού μου γέννησε νέες ύποψίες. Η κόρησσα χαμερτόν-τας τή γυναίκα μου τής πηρόρησε :

— Κοιτάγιο !... πρέπει νά είσαι κ' εύχα-ριστιμένη. Σου άρεσε ό ρόλος μου ; ...

Ό ρόλος της ! Ποιός ρόλος ; Τι μυστή-ριο κρυβόταν πίσω άπ' όλα αυτά ; Άπέφυγα να ρωτήσω τίποτε την Λιάνα. Φθάσαμε σέ λίγο στό σπίτι και μ' άφνης άμέσως.

— Θ' άσχοληθής με την άλληλογραφία σου ; τήν ρώτησα.

— Όχι τώρα άμέσως. Θα ξεκουρασθώ πρώτα λιγάκι...

Έπηρε ένα βιβλίο από την βιβλιοθήκη και ζάλπισε άναπαντικά σ' ένα ντιβάνι, άναστανάζοντας βαθεία.

Φίλησα πολλές φορές τό κομπό, όλόλευκο χειράκι της και κλισόθηκα στο γραφεύ μου.

Έγραφα τις γραμμές αυτές με σιτημένη καρδιά, με την ίδια άγωνία πούχα χθές και

— Φεύγοντας τον είδα νά με κιντάη λυπημένος.

προχθές. Ἡ λύπη ξανάφθε καὶ φώλησε στὴν καρδιά μου...

Τὸ μυστήριο ποὺ ὑπάρχει γύρω μου μὲ θανατώνει !...
Δὲν κατόρθωσα νὰ μάθω τίποτα ἀπολύτως.
Ἄντιθέτως τὰ πράγματα ἔχουν σκοτισθῆ περισσότερο...
Κάποιο πολὺ τραγικὸ παιχνίδι παίζεται, χωρὶς νὰ ξέρω εἰς βάρος ποιοῦ ἀκριβῶς...

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό τῆς Λιάνας Σαβᾶς)

Ἐνῶ βραδυάζει

Τὸ βράδυ ποὺ πέφτει ἔξω, τὸ σκοτάδι ποὺ διπλώνει τὸ Παρίσι στὸν ἀπέραντο μανδύα του, μοῦ πιέζει τὴν καρδιά, μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω φρικτὰ !...

Ποτέ μου δὲν ἦμουν τόσο ἐκνευρισμένη, τόσο λυπημένη, τόσο ἄκερη. Εἶμαι θυμωμένη μὲ ὅλους καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου, χωρὶς νὰ ξέρω γιατί.

Ἄλλα πῆγαν χαμένα, τὸ ραντεβουῦ μας ἐνανάγησε οἰκτρά, λίγο ἔλειψε νὰ μ' ἀνακαλύψῃ ὁ Ἐρνέστος.

Φοβῶμαι πὼς μ' ἔχει καταρασθῆ ὁ Θεός !

Κι' ὅλα αὐτὰ γιατί δὲν ἔχω τὴν δύναμι νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι, νὰ θέσω τέμα σ' αὐτὴ τὴν ἐλλειψὴ κατὰστασι. Καί, εἶνε φρικτὰ ἐλλειψὴ καὶ ντρέπομαι γιὰ λογαριασμό μου.

Ἡ κόρημα ἔκαμε ὅτι μπορούσε.

Γιὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ τίποτε ὁ Ἐρνέστος προσποιήθηκε πὼς εἶνε ἐφοροτυπημένη μὲ τὸν Ζάκ. Τὴν εἰγνομονῶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιάς μου...

Ὁ Ζάκ ὅμως ;...

Θεέ μου ! σκέπτομαι τὴ θέσι του.

Πόσο θὰ εἶνε λυπημένος ! Φεύγοντας

τὸν εἶδα νὰ μὲ κυττάῃ λυπημένος...

Κι' ὅμως δὲν τὸν φταίω καθόλου. Ἐκαμα ὅτι μπορούσα...

Δὲν πρέπει νὰ εἶνε δυσσαρεστημένος

μαζὶ μου...

Ξέρω πὼς ὅταν τὸν ξαναδοῦ θὰ μοῦ παραῖξῃ τὴν καρδιά μὲ τὰ λόγια του :

— Λιάνα... δὲν μ' ἀγαπᾶς !...

Δὲν τὸν ἀγαπῶ !... Ὁ Θεός ποὺ διαβάζει στὴς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, μόνον ὁ Θεός θὰ μπορούσε νὰ τοῦ πῆ πόσο τὸν ἀγαπῶ, τί αἰσθάνομαι γι' αὐτόν...

Νοιώθω πραγματικὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἐξαντλημένον, σὺν τὰ ἐργαζόμενον ὀλόκληρο εἰκοσιτετράωρο. Μπροσ τὸν Ἐρνέστο τραβήξα ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη τὸν Πρεβό.

Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀποληρομονηθῶ διαβάζοντάς τον. Εἶνε ὁ μόνος συγγραφεὺς ποὺ κατόρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ περὶ ἀπόκρυφα βάρη τῆς γυναικείας καρδιάς...

Χαίρε Ζάκ !...

Γράφω τ' ὄνομά σου στὸ χαρτί καὶ τὸ φιλῶ μὲ πάθος, μὲ τρέλλα...

Χαίρε ἀγαπημένε μου !...

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό τοῦ Ἐρνέστου Σαβᾶς)

Τὸ βράδυ

Ἡ Λιάνα ἔχει κλεισθῆ στὴν καμαρὰ

τῆς.

Δὲν τὴν ἀνησύχησα καθόλου.

Ἐσκέφθηκα ὅλα ὅσα συνέβησαν μεταξύ μᾶς στὸν δρόμο καὶ νέες ὑποψίες κατέκλυσαν τὸ πνεῦμα μου.

Ἐποφῶνος αἶν κολασμένος !

Αἰσθάνομαι τὸ σφίξιμο ποὺ νοιώθει στὸ λαιμὸ ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀπαγορεύουν.

Στὸ τραπέζι θὰ τῆς μιλήσω γιὰ ὅλα αὐτὰ.

Θὰ προσπαθῶ νὰ ἀντιληφθῶ τί συμβαίνει.

Δὲν ὑπάρχει γιὰ ἓνα σύζυγο μεγαλειότερο μαρτύριο ἀπὸ τοῦ νὰ ὁ π ο ψ ι ἄ ξ ε τ α ἰ κ α ἰ ν ἄ μ ἦ ν ξ ἔ ρ η !...

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιό τῆς Λιάνας Σαβᾶς)

Μόλις ἔφυγε ὁ θυρωρὸς τῆς κομῆσης.

Ἦρθε καὶ μ' ἐζήτησε πρὸ ὀλίγου.

— Σὰς ἔφερα, μοῦ εἶπε μ' ἀφέλεια, τὸ βιβλίό ποὺ σὰς ὑποσχέθηκε ἡ κυρία κόρημα.

Χαιρέτησε ἕστερα κ' ἔφυγε.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ.

Τὸ πῆρα ἀδιάφορα καὶ τὸ ἔδωκα στὴν καμαριέρα νὰ τὸ ἀφήσῃ στὸ τραπέζι τῆς καμαρᾶς μου, χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσω ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Μόλις τὸ ἄφησε ἐκεῖ, ἐμπῆκα καὶ ξάπλωσα στὸ ντιβάνι. Μόλις τὸ ἀνοίξα ἓνα μικρὸ, λεπτὸ τετράγωνο χαρτί ἔπεσε ἐμπρὸς μου...

Τὸ ἐδιάβασα μὲ λαχτάρα. Δὲν περιεῖχε παρὰ τίς λέξεις αὐτές :

« Α ῤ ο ι ο... σ τ ὸ ἴ δ ι ο μ ἔ ρ ο ς... »

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνα πορτραῖτο τοῦ Μ. Ναπολέοντος

Σὲ κάποιο σαλόνι συνέστησαν κάποτε στὸν Ναπολέοντα μιὰ διάσημο τραγοῦδὸ τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ποὺ ἔγινε κείνη τὴν ἡμέρα νὰ εἶνε στὰ καλά του, ἄρχισε νὰ τῆς μιλήσῃ μὲ μεγάλη οἰκειότητα, καὶ νὰ τὴν ρωτᾷ γιὰ χίλιες διῶ λεπτομέρειες τῆς θεατρικῆς τῆς ζωῆς. Ἡ ἡθοποιὸς τότε, πέρνοντας θάρρος, τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς χαρίσῃ κανένα πορτραῖτο.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ μέγας κατακτητῆς. Καί, θέλοντας νὰ τὴ βάλῃ στὴ θέσι τῆς, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα ἀργυρὸ... τάλληρο μὲ τὴν προτομὴ του καὶ τῆς τὸ προσέφερε !

***

Ἐνα μάθημα Κριτικῆς

Ὁ Καρδινάλιος ντὲ Ρετς ἔλεγε κάποτε στὸν κριτικὸ Μενάζ :

— Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ μάθετε τοὺς κανόνες τῆς στιχογραφικῆς, γιὰ νὰ μπορῶ τοῦλάχιστον νὰ κρίνω τοὺς στίχους ποὺ μοῦ φέρουν...

— Δὲν ἔχετε ἀρκετὸ καιρὸ διαθέσιμο. Ὑψηλώτατε γιὰ νὰ σὰς διδάξω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖτε, ἀπήντησεν ὁ Μενάζ. Θὰ σὰς δώσω ὅμως μιὰ συμβουλὴ : Ὅταν σὰς φέρουν στίχους, νὰ λέτε πάντα πρὸς τοὺς βρίζετε... κακούς ! Ἐνενηντα τοῖς ἑκατό... θάχετε δικήν !

***

Γαλατικὸν πνεῦμα

Ὁ Ἄνεξάρτητος βουλευτῆς Ντυπέν, περίφημος γιὰ τὴν τόλμη μὲ τὴν ὁποῖαν ὑπερήσπιζε τίς ἰδέες του, εἶπε μιὰ μέρα στὸν βασιλεῖα Λουδοβίκο Φίλιππο :

— Τέλος πάντων. Μεγαλειότατε, δὲν θὰ συμφωνήσω ποτέ !

— Ἀτατάθη κ. Ντυπέν, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς χαμογελῶντας. Μπορῶ μάλιστα, ἂν θέλετε, νὰ σὰς ἀποδείξω ἀμέσως τὸ ἐναντίον...

— Πῶς !

— Ἴδου συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὴ γνώμη σας, ὅτι, δηλαδή... δὲν θὰ συμφωνήσω ποτέ !

***

Οἱ περιπέτειες μιᾶς Ὠδῆς

Ὁ Γάλλος ποιητῆς Μαλέομπ ἔκανε πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ συνθέσῃ ἓνα ποίημα. Κάποτε ὁ Νομάρχης τοῦ Βερντέν, τὸν παρεκάλεσε νὰ γράψῃ μιὰ ὄδην γιὰ τὸν θάνατο τῆς γυναικὸς του. Ὁ Μαλέομπ ἐδέχθη ὅταν ἐτελείωσε ὅμως τὸ ποίημα αὐτὸ εἶχαν περάσει... τρία χρόνια ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς παραγγελίας καὶ ὁ νομάρχης... εἶχε ξαναπανδρευθῆ !

***

Ἡ πολυτέλεια τοῦ Δαρείου

Ὅταν ὁ Παρμενίων κατέλαβε τὴν Δαμασκὸ καὶ συνέλαβε τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Δαρείου, ἔγραψε στὸν Μέγα Ἀλέξανδρο :

— « Στὰ ἀνάκτορα τοῦ Δαρείου βρῆκα τριακόσιες εἰκοσιεννέα βασιλικῆς παλλακίδες, σαρανταεξὴ ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλη ἀσχολία ἀπ' τὸ νὰ ἐτοιμάζουν τίς ἀνθινές γυρολάνδες τῶν αἰθουσῶν, γιὰ τὰ συμπόσια, διακοσίους ἐβδομηντα ἑπτὰ μαγειροὺς, εἰκοσιεννέα μαριμόνια, δεκατρεῖς ἑξαροπλάστες, ἐβδομηντα οἰνοχόους καὶ σαράντα κομμωτὰς ! »

***

Ἡ ἐκδίκησις ἐνὸς συζύγου

Ἡ σύζυγος τοῦ δουκὸς ντὲ Γκνὺξ ἦταν πολὺ ἐλαφρᾶς διαγωγῆς. Μιά μέρα ποὺ ἔγινε ν' ἀδιαθετῆσῃ λίγο, ὁ δοῦξ μῆκε στὸ δωμάτιό τῆς κοιβαλόντας μαζὶ του ἓνα πιάτο ζεστῆ σοῦπα. Ἡ δούκισσα, ποὺ δὲν εἶχε πολὺ ἐμπιστοσύνη στὸ σύζυγό τῆς καὶ φοβήθη τὴν ἐκδίκησίν του, ἄρχισε νὰ τρέμμ. Ἐδήλωσε λοιπὸν πὼς δὲν εἶχε ὄρεξι. Ὁ δοῦξ ἐντούτοις, ἐπέμεινε στὸ νὰ πῆ τὴ σοῦπα τῆς. Ἡ δούκισσα τότε ἐπέσθησε πὼς ἡ σοῦπα αὐτὴ ἦταν δηλητηριασμένη. Κι' ὅταν εἶδε πὼς μὲ κανένα τρόπο δὲν μπορούσε ν' ἀφοφίγῃ νὰ τὴν πῆ, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς, ἐπιθύρησε μιὰ προσευχὴ καὶ κατόπιν μισολιποθυμημένη ἀπὸ τὸν φόβο τῆς, ἐρροφίφηε τὴ σοῦπα.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμε ὅτι ἡ δούκισσα... δὲν ἔπαθε τίποτα καὶ πὼς ἡ σοῦπα τῆς εἶχε κατασκευασθῆ μὲ ἀγνότατο ζουμί !

Ὁ δοῦξ ντὲ Γκνὺξ εἶχε ἀπλούστατα θελήσει νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀστατὴν ζωὴ τῆς, χάννοντάς τὴν νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου !...